

KONWENCJA o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego

sporządzona w Helsinkach dnia 9 kwietnia 1992 r.

Umawiające się Strony,

świadome niezastąpionych wartości środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, jego wyjątkowych hydrograficznych i ekologicznych właściwości oraz wrażliwości jego żywych zasobów na zmiany zachodzące w środowisku;

mając na uwadze historyczne i aktualne gospodarcze, społeczne i kulturowe wartości obszaru Morza Bałtyckiego dla dobrobytu i rozwoju narodów tego regionu;

stwierdzając z głęboką troską postępujące zanieczyszczenie obszaru Morza Bałtyckiego;

deklarując swoją zdecydowaną wolę zapewnienia ekologicznej odnowy Morza Bałtyckiego, umożliwiającej samoregenerację środowiska morskiego i zachowanie jego równowagi ekologicznej;

uznając, że ochrona i polepszenie stanu środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego są zadaniami, których nie można skutecznie wykonać tylko wysiłkiem poszczególnych narodów, lecz poprzez ścisłą współpracę regionalną oraz inne odpowiednie środki międzynarodowe;

doceniając osiągnięcia w dziedzinie ochrony środowiska w ramach Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego z 1974 r., jak i rolę, jaką odgrywa Komisja Ochrony Środowiska Morskiego Bałtyku;

powołując się na stosowne postanowienia i zasady Deklaracji Konferencji Sztokholmskiej w sprawie Środowiska człowieka z 1972 r. i Aktu końcowego Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie z 1975 r. (KBWE);

pragnąc usprawnić współpracę z kompetentnymi organizacjami regionalnymi, takimi jak Międzynarodowa Komisja Rybołówstwa Morza Bałtyckiego ustanowiona przez gdańską Konwencję o rybołówstwie i ochronie żywych zasobów w Morzu Bałtyckim i Białym z 1973 r.;

witając z zadowoleniem Deklarację Morza Bałtyckiego przyjętą przez państwa bałtyckie oraz inne zainteresowane państwa, Europejską Wspólnotę Gospodarczą i współpracujące międzynarodowe instytucje finansowe, zebrane w Ronneby w 1990 r., oraz Wspólny Program Bałtycki, którego celem jest plan wspólnego działania na rzecz przywrócenia równowagi ekologicznej na obszarze Morza Bałtyckiego;

świadome wagi otwartości w działaniu i świadomości społecznej, jak również działań organizacji pozarządowych na rzecz skutecznej ochrony obszaru Morza Bałtyckiego;

witając z zadowoleniem lepsze możliwości ściślejszej współpracy stworzone przez rozwój wydarzeń politycznych w Europie w ostatnim okresie na bazie pokojowej współpracy i wzajemnego zrozumienia;

zdecydowane uwzględnić w nowej konwencji osiągnięcia międzynarodowej polityki na rzecz środowiska oraz prawa ochrony środowiska w celu rozszerzenia, wzmocnienia i unowocześnienia porządku prawnego dotyczącego ochrony środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego;

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Obszar działania konwencji

Niniejsza konwencja ma zastosowanie do obszaru Morza Bałtyckiego. W rozumieniu niniejszej konwencji "obszar Morza Bałtyckiego" obejmuje Morze Bałtyckie właściwe oraz wejście na Morze Bałtyckie ograniczone równoleżnikiem 57°44.43' szerokości geograficznej północnej, przechodzącym przez Skaw w Skagerraku. Obejmuje on wody wewnętrzne, tj. w rozumieniu niniejszej konwencji wody po lądowej stronie linii podstawowych, od których mierzy się szerokość morza terytorialnego, aż do granicy lądowej zgodnie z tym, jak to zostało oznaczone przez Umawiające się Strony.

Umawiająca się Strona poinformuje depozytariusza w momencie złożenia dokumentu ratyfikacyjnego albo dokumentu zatwierdzenia lub przystąpienia o oznaczeniu swych wód wewnętrznych dla celów niniejszej konwencji.

Artykuł 2

Definicje

W rozumieniu niniejszej konwencji:

1. "Zanieczyszczenie" oznacza wprowadzenie przez człowieka, bezpośrednio lub pośrednio do morza, łącznie z ujściami rzek, substancji lub energii, które mogą stwarzać zagrożenie dla zdrowia człowieka, niszczyć żywe zasoby i morskie ekosystemy, stwarzać utrudnienie w dozwolonym użytkowaniu morza łącznie z rybołówstwem, pogarszać jakość użytkowanej wody morskiej oraz prowadzić do zmniejszenia walorów rekreacyjnych morza.

2. "Zanieczyszczenie ze źródeł lądowych" oznacza zanieczyszczenie morza przez wszystkie punktowe lub rozproszone źródła lądowe wprowadzone drogą wodną, powietrzną lub bezpośrednio z wybrzeża. Obejmuje ono zanieczyszczenie pochodzące z jakiegokolwiek rozmyślnego usunięcia dokonanego pod dnem morskim w miejscu posiadającym dostęp z wybrzeża przez tunel, rurociąg lub w inny sposób.

3. "Statek" oznacza statek jakiegokolwiek typu pływający w środowisku morskim i obejmuje wodoloty, poduszkowce, statki podwodne, jednostki pływające oraz platformy nieruchome lub pływające.

4. a) "Zatapanie" oznacza:

i) każde rozmyślne usunięcie do morza lub na dno morskie odpadów lub innych materiałów ze statków, z innych wykonanych przez człowieka konstrukcji na morzu albo ze statków powietrznych;

ii) każde rozmyślne usunięcie do morza statków lub innych wykonanych przez człowieka konstrukcji na morzu albo statków powietrznych.

b) "Zatapanie" nie obejmuje:

i) usunięcia do morza odpadów lub innych materiałów, związanych lub wynikających z normalnej eksploatacji statków, innych wykonanych przez człowieka konstrukcji na morzu albo statków powietrznych i ich wyposażenia, z wyjątkiem odpadów lub innych materiałów, dowożonych do lub przewożonych przez statki, inne wykonane przez człowieka konstrukcje na morzu albo statki powietrzne, używane do usuwania takich materiałów albo pozostałości pochodzących z oczyszczania tychże odpadów lub innych materiałów na takich statkach, konstrukcjach albo statkach powietrznych;

ii) umieszczania materiałów w innym celu niż jedynie ich usunięcie, pod warunkiem że takie umieszczenie nie jest sprzeczne z celami niniejszej konwencji.

5. "Spalanie" oznacza rozmyślne palenie odpadów lub innych materiałów na morzu w celu ich termicznego zniszczenia. Działania związane z normalną eksploatacją statków lub innych wykonanych przez człowieka konstrukcji jest wyłączone z zakresu niniejszej definicji.

6. "Olej" oznacza ropę naftową w każdej postaci łącznie z surową ropą naftową, olejem paliwowym, szlamem, odpadami olejowymi oraz produktami rafinacji.
7. "Substancja szkodliwa" oznacza każdą substancję, która wprowadzona do morza powoduje zanieczyszczenie.
8. "Substancja niebezpieczna" oznacza każdą substancję szkodliwą, która w wyniku swych specyficznych właściwości jest trwała, toksyczna lub która się biologicznie akumuluje.
9. "Przypadek zanieczyszczenia" oznacza zdarzenie lub szereg zdarzeń o wspólnej genezie, które powodują lub mogą powodować wylanie się oleju lub innych szkodliwych substancji i które stwarzają lub mogą stworzyć zagrożenie dla środowiska morskiego Morza Bałtyckiego lub linii brzegowej albo dla interesów jednej lub więcej Umawiających się Stron, i które wymagają podjęcia działań ratunkowych lub innych natychmiastowych posunięć.
10. "Regionalna organizacja integracji gospodarczej" oznacza każdą organizację utworzoną przez suwerenne państwa, której państwa członkowskie przekazały kompetencje w sprawach regulowanych niniejszą konwencją, w tym uprawnienia do zawierania umów międzynarodowych dotyczących tych spraw.
11. "Komisja" oznacza Komisję Ochrony Środowiska Morskiego Bałtyku, o której mowa w artykule 19.

Artykuł 3

Podstawowe zasady i zobowiązania

1. Umawiające się Strony podejmą indywidualnie lub wspólnie wszelkie właściwe ustawodawcze, administracyjne i inne odpowiednie środki zapobiegające i eliminujące zanieczyszczenia w celu popierania odnowy ekologicznej obszaru Morza Bałtyckiego i zachowania jego równowagi ekologicznej.
2. Umawiające się Strony zastosują zasadę zapobiegania, tzn. podejmą środki zaradcze, kiedy zaistnieją podstawy do przypuszczenia, że substancje lub energia wprowadzone, bezpośrednio lub pośrednio, do środowiska morskiego mogą stworzyć zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, szkodzić żywym zasobom i morskim ekosystemom, niszczyć jego walory lub przeszkadzać dozwolonemu wykorzystaniu morza nawet wtedy, gdy brak jest jednoznacznego dowodu, że istnieje związek przyczynowy między tym wprowadzaniem a jego domniemanymi skutkami.
3. W celu zapobiegania i eliminowania zanieczyszczeń obszaru Morza Bałtyckiego Umawiające się Strony będą popierać stosowanie Najlepszej Praktyki Ekologicznej i Najlepszej Dostępnej Technologii. Jeśli zredukowanie oddziaływań w wyniku wykorzystania Najlepszej Praktyki Ekologicznej i Najlepszej Dostępnej Technologii, opisanych w załączniku II, nie doprowadzi do akceptowanego stanu środowiska, podjęte zostaną dodatkowe środki.
4. Umawiające się Strony będą stosować zasadę, że za zanieczyszczenie płaci zanieczyszczający.
5. Umawiające się Strony zapewnią, że pomiary i obliczenia emisji i zrzutów ze źródeł punktowych oraz ze źródeł rozproszonych do wody i powietrza będą przeprowadzane w sposób właściwy z naukowego punktu widzenia, w celu oceny stanu środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego oraz zapewnienia realizacji niniejszej konwencji.
6. Umawiające się Strony dołożą wszelkich starań w celu zapewnienia, aby wykonywanie niniejszej konwencji nie powodowało transgranicznego zanieczyszczenia na obszarach leżących poza obszarem Morza Bałtyckiego. Ponadto odpowiednie środki nie powinny prowadzić do niepożądanych efektów ekologicznych mających wpływ na jakość powietrza i atmosfery lub wód, gleby i wody gruntowej, do niemożliwego do zaakceptowania szkodliwego lub wzrastającego pozbywania się odpadów ani do zwiększonego ryzyka dla zdrowia ludzkiego.

Artykuł 4

Zastosowanie

1. Niniejsza konwencja ma zastosowanie do ochrony środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, które obejmuje wodę i dno morskie łącznie z ich żywymi zasobami i innymi formami życia w morzu.
2. Bez uszczerbku dla swojej suwerenności każda z Umawiających się Stron wykonuje postanowienia niniejszej konwencji w obrębie swego morza terytorialnego i swych wód wewnętrznych poprzez swoje organy krajowe.
3. Niniejsza konwencja nie ma zastosowania do jakiegokolwiek okrętu wojennego, floty pomocniczej, wojskowych statków powietrznych lub innych statków i statków powietrznych stanowiących własność państwa lub przez nie eksploatowanych i używanych czasowo tylko w rządowej służbie niehandlowej.

Jednakże każda Umawiająca się Strona zapewni, przez podjęcie właściwych środków nie ograniczających działania lub zdolności do działania takich statków lub statków powietrznych stanowiących jej własność lub przez nią eksploatowanych, aby działały one, tak dalece jak to jest możliwe i rozsądne, w sposób zgodny z niniejszą konwencją.

Artykuł 5

Substancje szkodliwe

Umawiające się Strony zobowiązują się zapobiegać i eliminować, zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji, zanieczyszczenia środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego powstałe w wyniku działania substancji szkodliwych ze wszystkich źródeł i w tym celu wprowadzać w życie procedury i środki przewidziane w załączniku I.

Artykuł 6

Zasady i zobowiązania dotyczące zanieczyszczania ze źródeł lądowych

1. Umawiające się Strony zobowiązują się zapobiegać i eliminować zanieczyszczenia obszaru Morza Bałtyckiego ze źródeł lądowych stosując, między innymi, Najlepszą Praktykę Ekologiczną dla wszystkich źródeł i Najlepszą Dostępną Technologię dla źródeł punktowych. Bez uszczerbku dla swej suwerenności, każda Umawiająca się Strona podejmie w tym celu odpowiednie środki na obszarze zlewni Morza Bałtyckiego.
2. Umawiające się Strony będą wprowadzać w życie procedury i środki przewidziane w załączniku III. W tym celu będą one, między innymi, jeśli to będzie właściwe, współpracować w przygotowaniu i przyjęciu, a także stosowaniu specjalnych programów, wytycznych, standardów lub przepisów dotyczących emisji i zrzutów do wody i powietrza, jakości środowiska oraz produktów zawierających szkodliwe substancje i materiały.
3. Substancje szkodliwe ze źródeł punktowych, z wyjątkiem nieznacznych ilości, nie będą wprowadzane bezpośrednio lub pośrednio do środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, bez uprzedniego specjalnego zezwolenia, które może być okresowo weryfikowane, wystawionego przez właściwe organy krajowe zgodnie z zasadami zawartymi w załączniku III Przepis 3. Umawiające się Strony zapewnią, że emisje do wody i powietrza, na które zostały wydane zezwolenia, będą monitorowane i kontrolowane.
4. Jeżeli ciek wodny przepływający przez terytoria dwóch lub więcej Umawiających się Stron bądź stanowiący granicę między nimi może wprowadzić zanieczyszczenie do środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, zainteresowane Umawiające się Strony podejmą wspólnie i, jeżeli jest to możliwe, we współpracy z zainteresowanym państwem trzecim, którego to dotyczy, właściwe środki w celu zapobieżenia takiemu zanieczyszczeniu i jego eliminacji.

Artykuł 7

Ocena oddziaływania na środowisko

1. W przypadku gdy prawo międzynarodowe lub ponadnarodowe przepisy mające zastosowanie do Umawiającej się Strony, w której zanieczyszczenie ma swoje źródło, wymagają oceny oddziaływania na środowisko projektowanej działalności, która może wyrzucić znaczący ujemny wpływ na środowisko morskie obszaru Morza Bałtyckiego, to ta Umawiająca się Strona powiadomi Komisję i każdą Umawiającą się Stronę, która może być dotknięta przez transgraniczne oddziaływanie na obszar Morza Bałtyckiego.
2. Umawiająca się Strona, w której zanieczyszczenie powstało, przystąpi do konsultacji z każdą z Umawiających się Stron, która może odczuć skutki takiego transgranicznego oddziaływania, ilekroć wymaga tego prawo międzynarodowe lub przepisy ponadnarodowe mające zastosowanie do Umawiającej się Strony, w której zanieczyszczenie powstało.
3. W przypadku gdy dwie lub więcej Umawiających się Stron dzieli transgraniczne wody na obszarze zlewni Morza Bałtyckiego, Strony te będą współpracować w celu zapewnienia, że potencjalne skutki dla środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego będą w pełni zbadane w ramach oceny oddziaływania na środowisko, o której mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu. Umawiające się Strony, których to dotyczy, podejmą wspólnie odpowiednie środki w celu zapobiegania zanieczyszczeniom i ich eliminacji, łącznie z kumulującymi się skutkami szkodliwymi.

Artykuł 8

Zapobieganie zanieczyszczaniu ze statków

1. W celu ochrony obszaru Morza Bałtyckiego przed zanieczyszczeniem ze statków Umawiające się Strony podejmą środki przewidziane w załączniku IV.
2. Umawiające się Strony opracują i zastosują jednolite wymagania co do zapewnienia urządzeń do odbioru odpadów pochodzących ze statków, biorąc pod uwagę, między innymi, specyficzne potrzeby statków pasażerskich pływających na obszarze Morza Bałtyckiego.

Artykuł 9

Statki turystyczne

Umawiające się Strony, poza wprowadzeniem w życie tych postanowień niniejszej konwencji, które odpowiednio mogą być zastosowane do statków turystycznych, podejmą specjalne środki w celu zmniejszenia szkodliwych skutków działalności tych statków dla środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego. Środki te powinny, między innymi, dotyczyć zanieczyszczenia powietrza, hałasu i skutków hydrodynamicznych, jak i odpowiednich urządzeń do odbioru odpadów ze statków turystycznych.

Artykuł 10

Zakaz spalania

1. Umawiające się Strony wprowadzą zakaz spalania na obszarze Morza Bałtyckiego.
2. Każda Umawiająca się Strona zobowiązuje się zapewnić przestrzeganie przepisów niniejszego artykułu przez statki:
 1. zarejestrowane na jej terytorium lub pływające pod jej banderą;
 2. ładujące na jej terytorium lub na morzu terytorialnym materiały przeznaczone do spalania; lub
 3. mające przypuszczalnie dokonywać spalania na jej wodach wewnętrznych lub morzu terytorialnym.

3. W przypadku gdy zachodzi podejrzenie spalania, Umawiające się Strony będą współpracować w prowadzeniu dochodzenia w tej sprawie zgodnie z Przepisem 2 załącznika IV.

Artykuł 11

Zapobieganie zatopianiu

1. Umawiające się Strony wprowadzą, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustępach 2 i 4 niniejszego artykułu, zakaz zatopiania na obszarze Morza Bałtyckiego.

2. Zatopianie urobku z pogłębiania dna wymaga uzyskania uprzednio specjalnego zezwolenia właściwego organu krajowego, zgodnie z postanowieniami załącznika V.

3. Każda Umawiająca się Strona zobowiązuje się zapewnić przestrzeganie postanowień niniejszego artykułu przez statki i statki powietrzne:

1. zarejestrowane na jej terytorium lub pływające pod jej banderą;
2. ładujące na jej terytorium lub na morzu terytorialnym materiały przeznaczone do zatopienia; lub
3. mające przypuszczalnie dokonywać zatopiania na jej wodach wewnętrznych lub morzu terytorialnym.

4. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli bezpieczeństwo życia ludzkiego albo bezpieczeństwo statku lub statku powietrznego zagrożone jest na morzu przez całkowite zniszczenie lub całkowitą stratę statku lub statku powietrznego bądź w innym przypadku stanowiącym niebezpieczeństwo dla życia ludzkiego i jeżeli zatopienie wydaje się jedynym sposobem oddalenia tej groźby oraz jeżeli istnieje wszelkie prawdopodobieństwo, że szkoda, która powstanie wskutek takiego zatopienia, będzie mniejsza niż ta, jaka wynikłaby w innym razie. Takie zatopianie powinno być przeprowadzone w sposób ograniczający do minimum możliwość wyrządzenia szkody życiu ludzkiemu lub życiu w morzu.

5. Zatopienie dokonane na podstawie postanowień ustępu 4 niniejszego artykułu będzie zgłoszone i zrealizowane zgodnie z załącznikiem VII, a następnie będzie również niezwłocznie zgłoszone Komisji zgodnie z postanowieniami Przepisu 4 załącznika V.

6. W przypadku zatopienia, co do którego istnieje podejrzenie, że jest ono sprzeczne z postanowieniami niniejszego artykułu, Umawiające się Strony będą współpracowały w prowadzeniu dochodzenia w tej sprawie zgodnie z Przepisem 2 załącznika IV.

Artykuł 12

Badanie i eksploatacja dna morskiego i jego podłoża

1. Każda Umawiająca się Strona podejmie wszelkie właściwe środki w celu zapobieżenia zanieczyszczeniu środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego będącemu rezultatem prowadzenia badań lub eksploatacji jej części dna morskiego i jego podłoża bądź jakiegokolwiek związanej z tym działalności oraz zapewni odpowiedni stan gotowości do natychmiastowych akcji interwencyjnych w razie zaistniałych przypadków zanieczyszczeń spowodowanych takimi działaniami.

2. Aby zapobiegać i eliminować zanieczyszczenia powstałe w wyniku takich działań, Umawiające się Strony zobowiązują się stosować procedury i środki przewidziane w załączniku VI w takim zakresie, w jakim mogą być one zastosowane.

Artykuł 13

Powiadomienie i konsultacje dotyczące przypadków zanieczyszczeń

1. W razie gdy przypadek zanieczyszczenia, który zdarzył się na terytorium jednej Umawiającej się Strony, może spowodować zanieczyszczenie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego poza jej terytorium i przyległym obszarem morskim, na którym wykonuje ona swe suwerenne prawa i jurysdykcję zgodnie z prawem międzynarodowym, to ta Umawiająca się Strona powiadomi bezzwłocznie te Umawiające się Strony, których interesy są zagrożone lub mogą być zagrożone.

2. W razie gdy Umawiające się Strony, o których mowa w ustępie 1, uznają to za konieczne, powinny być przeprowadzone konsultacje w celu zapobieżenia, zmniejszenia i kontroli takiego zanieczyszczenia.

3. Ustępy 1 i 2 mają również zastosowanie w przypadkach, gdy jedna Umawiająca się Strona ucierpiała wskutek zanieczyszczenia z terytorium kraju trzeciego.

Artykuł 14

Współpraca w zwalczaniu zanieczyszczenia morza

Umawiające się Strony podejmą, indywidualnie i wspólnie, zgodnie z postanowieniami załącznika VII, wszelkie właściwe środki w celu utrzymania odpowiedniej zdolności do działania i reagowania na przypadki zanieczyszczenia, aby wyeliminować lub zmniejszyć do minimum skutki tych przypadków dla środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego.

Artykuł 15

Ochrona przyrody i różnorodność biologiczna

Umawiające się Strony podejmą, indywidualnie i wspólnie, wszelkie właściwe środki w odniesieniu do obszaru Morza Bałtyckiego i jego przybrzeżnych ekosystemów, na które wpływ wywiera Morze Bałtyckie, w celu zachowania środowisk przyrodniczych i różnorodności biologicznej oraz ochrony procesów ekologicznych. Środki takie zostaną również podjęte w celu zapewnienia zrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych na obszarze Morza Bałtyckiego. W tym celu Umawiające się Strony będą dążyć do przyjęcia dalszych dokumentów zawierających odpowiednie wytyczne i kryteria.

Artykuł 16

Sprawozdania i wymiana informacji

1. Umawiające się Strony będą przysyłać do Komisji, w regularnych odstępach czasu, sprawozdania dotyczące:

1. prawnych, regulacyjnych i innych środków podjętych w celu realizacji postanowień niniejszej konwencji, jej załączników i przyjętych zaleceń;
2. skuteczności środków podjętych w celu realizacji postanowień, o których mowa w punkcie a) niniejszego ustępu; oraz
3. problemów powstałych w toku realizacji postanowień, o których mowa w punkcie a) niniejszego ustępu.

2. Na żądanie jednej Umawiającej się Strony lub Komisji Umawiające się Strony dostarczą informacji dotyczących zezwoleń na zrzut zanieczyszczeń, danych co do emisji oraz danych o jakości środowiska w zakresie, w jakim są one dostępne.

Artykuł 17

Informowanie ludności

1. Umawiające się Strony zapewnią ludności dostęp do informacji dotyczących stanu Morza Bałtyckiego i wód na obszarze jego zlewni, podjętych środków lub środków, które planuje się

podjąć, w celu zapobiegania i eliminacji zanieczyszczenia oraz skuteczności tych środków. W tym celu Umawiające się Strony zapewnią, że następujące informacje będą udostępnione ludności:

1. wydane zezwolenia oraz warunki, jakim mają odpowiadać;
2. wyniki badań próbek wody i ścieków pobranych w celu kontroli i oceny, jak i wyniki sprawdzające zgodność jakości wody z normami oraz warunki zezwoleń; oraz
3. normy jakości wody.

2. Każda z Umawiających się Stron zapewni, że informacje te będą dostępne dla ludności w rozsądnym terminie oraz zapewni odpowiednie ułatwienia dla uzyskania, za umiarkowaną opłatą, kopii wpisów w swoich rejestrach.

Artykuł 18

Ochrona informacji

1. Postanowienia niniejszej konwencji nie będą naruszały praw lub obowiązków żadnej z Umawiających się Stron, przewidzianych przez prawo wewnętrzne lub mające zastosowanie ponadnarodowe przepisy o ochronie informacji dotyczących własności intelektualnej łącznie z tajemnicą przemysłową i handlową, bezpieczeństwa narodowego oraz poufności danych osobowych.

2. Jeśli jednak Umawiająca się Strona zdecyduje się przekazać taką chronioną informację innej Umawiającej się Stronie, to Strona, która otrzyma tę informację, będzie przestrzegać zasady poufności otrzymanej informacji oraz warunków, pod jakimi została ona udzielona, i wykorzysta tę informację tylko do celów, dla jakich została ona przekazana.

Artykuł 19

Komisja

1. Dla celów niniejszej konwencji jest utworzona Komisja Ochrony Środowiska Morskiego Bałtyku, zwana dalej "Komisją".

2. Komisja Ochrony Środowiska Morskiego Bałtyku, utworzona na podstawie Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego z 1974 r., staje się tą Komisją.

3. Przewodnictwo Komisji powierzane jest każdej Umawiającej się Stronie kolejno w porządku alfabetycznym nazw Umawiających się Stron w języku angielskim. Przewodniczący będzie sprawować swój urząd przez okres dwóch lat i w czasie swego przewodnictwa nie może pełnić funkcji przedstawiciela Umawiającej się Strony.

W przypadku gdy przewodniczący nie może pełnić swej funkcji do końca kadencji, Umawiająca się Strona, do której należy przewodnictwo Komisji, mianuje jego następcę, który pozostanie na tym stanowisku do końca okresu przewodnictwa tej Umawiającej się Strony.

4. Posiedzenia Komisji zwoływane są przez przewodniczącego przynajmniej raz do roku. Nadzwyczajne posiedzenia zwoływane są przez przewodniczącego na wniosek jakiegokolwiek Umawiającej się Strony, poparty przez inną Umawiającą się Stronę, tak szybko, jak to jest możliwe, nie później jednak niż w ciągu dziewięćdziesięciu dni od daty złożenia takiego wniosku.

5. O ile niniejsza konwencja nie stanowi inaczej, Komisja będzie podejmować swoje decyzje jednogłośnie.

Artykuł 20

Obowiązki Komisji

1. Obowiązki Komisji są następujące:

1. stałe obserwowanie wykonywania postanowień niniejszej konwencji;
2. wydawanie zaleceń w sprawie środków dotyczących celów niniejszej konwencji,
3. dokonywanie przeglądu treści niniejszej konwencji wraz z załącznikami i zalecanie Umawiającym się Stronom takich poprawek do niniejszej konwencji oraz jej załączników, jakie mogą być niezbędne, łącznie ze zmianami w spisach substancji i materiałów, jak również przyjmowanie nowych załączników;
4. określanie kryteriów kontroli zanieczyszczenia, zadań zmierzających do redukcji zanieczyszczenia oraz zadań dotyczących środków, zwłaszcza tych, które są określone w załączniku III;
5. popieranie w ścisłej współpracy z właściwymi instytucjami rządowymi, z uwzględnieniem punktu niniejszego artykułu, podejmowania dodatkowych środków dla ochrony środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego i w tym celu:
6. uzyskiwanie z dostępnych źródeł odpowiednich informacji naukowych, technologicznych i statystycznych oraz ich opracowywanie, uogólnianie i rozpowszechnianie; i
7. popieranie badań naukowych i technologicznych; oraz korzystanie, w razie potrzeby, z usług właściwych regionalnych i innych międzynarodowych organizacji w celu współpracy w badaniach naukowych i technologicznych, jak również z innych odpowiednich działań związanych z celami niniejszej konwencji.

2. Komisja może podjąć takie inne funkcje, jakie uzna za właściwe dla wspierania celów niniejszej konwencji.

Artykuł 21

Postanowienia administracyjne dotyczące Komisji

1. Językiem roboczym Komisji jest język angielski.
2. Komisja uchwala swój regulamin.
3. Biuro Komisji, zwane dalej "Sekretariatem", mieści się w Helsinkach.
4. Komisja powołuje Sekretarza Wykonawczego i ustala warunki dla powołania takiego personelu, jaki może być potrzebny, oraz określa obowiązki, zakres i warunki pracy Sekretarza Wykonawczego.
5. Sekretarz Wykonawczy jest najwyższym funkcjonariuszem administracyjnym Komisji i pełni funkcje niezbędne do wykonywania niniejszej konwencji i pracy Komisji oraz wykonuje inne zadania powierzone mu przez Komisję i określone w jej regulaminie.

Artykuł 22

Postanowienia finansowe dotyczące Komisji

1. Komisja uchwala swoje przepisy finansowe.
2. Komisja uchwala roczny lub dwuletni budżet proponowanych wydatków oraz rozpatruje preliminarz budżetowy na następny okres finansowy.
3. Ogólną kwotę budżetu, łącznie z jakimkolwiek budżetem uzupełniającym uchwalonym przez Komisję, pokrywają w równych częściach Umawiające się Strony inne niż Europejska Wspólnota Gospodarcza, chyba że Komisja jednogłośnie postanowi inaczej.
4. Europejska Wspólnota Gospodarcza pokryje nie więcej niż 2,5% kosztów administracyjnych w budżecie.
5. Każda Umawiająca się Strona pokrywa wydatki związane z uczestnictwem w Komisji swoich przedstawicieli, ekspertów i doradców.

Artykuł 23

Prawo do głosowania

1. Z wyjątkiem postanowień zawartych w ustępie 2 niniejszego artykułu, każda Umawiająca się Strona posiada jeden głos w Komisji.
2. Europejska Wspólnota Gospodarcza oraz każda inna organizacja regionalnej integracji gospodarczej, w sprawach należących do ich kompetencji, będzie korzystać z prawa głosu z ilością głosów równą liczbie ich państw członkowskich, które są Umawiającymi się Stronami niniejszej konwencji. Organizacje takie nie będą korzystać ze swego prawa do głosowania, jeśli ich państwa członkowskie korzystają ze swego prawa i odwrotnie.

Artykuł 24

Współpraca naukowa i technologiczna

1. Umawiające się Strony zobowiązują się bezpośrednio, a jeżeli to jest wskazane, poprzez właściwe regionalne lub inne organizacje międzynarodowe, współpracować w dziedzinie nauki, technologii i innych prac badawczych oraz wymieniać dane, jak również inne informacje naukowe związane z celami niniejszej konwencji. W celu ułatwienia badań naukowych i monitorowania działalności na obszarze Morza Bałtyckiego Umawiające się Strony zobowiązują się zharmonizować swoją politykę dotyczącą procedur zezwalających na prowadzenie takich działań.
2. Bez uszczerbku dla postanowień artykułu 4 ustęp 2 niniejszej konwencji Umawiające się Strony zobowiązują się bezpośrednio, a jeżeli jest to właściwe, przez odpowiednie regionalne lub inne międzynarodowe organizacje, popierać badania oraz inicjować, utrzymywać lub realizować programy mające na celu opracowanie metod oceniających charakter i rozmiar zanieczyszczenia, dróg i sposobów ujawniania się, ryzyka i środków zaradczych na obszarze Morza Bałtyckiego. W szczególności Umawiające się Strony zobowiązują się opracować alternatywne metody oczyszczania, usuwania i eliminowania takich materiałów i substancji, które mogłyby spowodować zanieczyszczenie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego.
3. Bez uszczerbku dla postanowień artykułu 4 ustęp 2 niniejszej konwencji Umawiające się Strony zobowiązują się bezpośrednio lub, jeżeli jest to właściwe, przez odpowiednie regionalne lub inne międzynarodowe organizacje, współdziałać przy opracowaniu porównywalnych metod obserwacji, przeprowadzaniu podstawowych badań oraz ustanawianiu uzupełniających się lub wspólnych programów w celu monitoringu zanieczyszczenia na podstawie informacji i danych uzyskanych zgodnie z ustępami 1 i 2 niniejszego artykułu.
4. Organizacja i zakres prac związanych z wykonywaniem zadań, o których mowa w poprzednich ustępach, powinny być głównie określone przez Komisję.

Artykuł 25

Odpowiedzialność za szkody

Umawiające się Strony zobowiązują się wspólnie opracować i przyjąć przepisy dotyczące odpowiedzialności za szkody wynikłe z działania lub zaniechania sprzecznego z niniejszą konwencją, włączając w to, między innymi, granice odpowiedzialności, kryteria i postępowanie przy ustalaniu odpowiedzialności oraz dostępne sposoby naprawiania szkód.

Artykuł 26

Rozstrzygnięcie sporów

1. W razie sporu między Umawiającymi się Stronami, dotyczącego interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji, powinny one dążyć do jego rozwiązania drogą rokowań. Jeżeli zainteresowane Strony nie mogą osiągnąć porozumienia, powinny one zwrócić się o dobre usługi lub wspólnie

zwrócić się o pośrednictwo do trzeciej Umawiającej się Strony, wyspecjalizowanej organizacji międzynarodowej lub osoby o odpowiednich kwalifikacjach.

2. Jeżeli zainteresowane Strony nie są w stanie rozwiązać swego sporu drogą rokowań albo nie są w stanie osiągnąć porozumienia co do opisanych wyżej środków, spory takie będą, za wspólnym porozumieniem, przekazane trybunałowi arbitrażowemu ad hoc, stałemu trybunałowi arbitrażowemu lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

Artykuł 27

Gwarancja niektórych wolności

Żadne postanowienie niniejszej konwencji nie może być interpretowane jako naruszenie wolności żeglugi, rybołówstwa, prowadzenia naukowych badań morza oraz dozwolonego korzystania z morza pełnego w inny sposób, jak również prawa nieszkodliwego przepływu przez morze terytorialne.

Artykuł 28

Status prawny załączników

Załączniki dołączone do niniejszej konwencji stanowią integralną część niniejszej konwencji.

Artykuł 29

Stosunek do innych konwencji

Postanowienia niniejszej konwencji nie powodują uszczerbku dla praw i obowiązków Umawiających się Stron, wynikających z istniejących lub przyszłych umów międzynarodowych popierających i rozwijających ogólne zasady prawa morza, na których niniejsza konwencja jest oparta, a w szczególności postanowienia dotyczące zapobiegania zanieczyszczeniu środowiska morskiego.

Artykuł 30

Konferencja w sprawie przeglądu konwencji lub poprawki do niej

Za zgodą Umawiających się Stron lub na wniosek Komisji może być zwołana konferencja w celu dokonania generalnego przeglądu niniejszej konwencji lub poprawki do niej.

Artykuł 31

Poprawki do artykułów konwencji

1. Każda Umawiająca się Strona może zaproponować poprawki do artykułów niniejszej konwencji. Każda zaproponowana poprawka będzie przedłożona depozytariuszowi i podana przez niego do wiadomości wszystkim Umawiającym się Stronom, które możliwie jak najszybciej po otrzymaniu takiego zawiadomienia poinformują depozytariusza o przyjęciu lub odrzuceniu poprawki.

Proponowana poprawka zostanie na wniosek Umawiającej się Strony rozpatrzona przez Komisję. W takim przypadku ma zastosowanie artykuł 19 ustęp 4. Jeśli Komisja przyjmie poprawkę, zastosowana zostanie procedura określona w ustępie 2 niniejszego artykułu.

2. Komisja może zalecać poprawki do artykułów niniejszej konwencji. Każda tak zalecana poprawka zostanie przedłożona depozytariuszowi i podana przez niego do wiadomości wszystkim Umawiającym się Stronom, które możliwie jak najszybciej po otrzymaniu takiego zawiadomienia poinformują depozytariusza o przyjęciu lub odrzuceniu poprawki.

3. Poprawka wejdzie w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od dnia otrzymania przez depozytariusza powiadomienia o przyjęciu tej poprawki od wszystkich Umawiających się Stron.

Artykuł 32

Poprawki do załączników i przyjęcie załączników

1. Każda poprawka do załączników zaproponowana przez Umawiającą się Stronę będzie podana przez depozytariusza do wiadomości innym Umawiającym się Stronom i rozpatrzona przez Komisję. W razie uchwalenia jej przez Komisję, poprawka będzie podana do wiadomości Umawiającym się Stronom z zaleceniem jej przyjęcia.

2. Każda poprawka do załączników zalecona przez Komisję będzie podana do wiadomości Umawiającym się Stronom przez depozytariusza z zaleceniem jej przyjęcia.

3. Poprawka taka będzie uważana za przyjętą po upływie okresu ustalonego przez Komisję, jeżeli w ciągu tego okresu żadna z Umawiających się Stron nie zgłosi sprzeciwu wobec tej poprawki drogą pisemnej notyfikacji. Przyjęta poprawka wejdzie w życie w dniu ustalonym przez Komisję.

Ustalony przez Komisję okres będzie przedłużony o dodatkowy okres sześciu miesięcy i data wejścia w życie poprawki odpowiednio przesunięta, jeżeli w wyjątkowych przypadkach jakakolwiek Umawiająca się Strona przed upływem okresu ustalonego przez Komisję poinformuje depozytariusza, że zamierza przyjąć poprawkę, lecz wymogi konstytucyjne dla tego przyjęcia nie zostały jeszcze spełnione.

4. Zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu może być przyjęty załącznik do niniejszej konwencji.

Artykuł 33

Zastrzeżenia

1. Do postanowień niniejszej konwencji nie można zgłaszać zastrzeżeń.

2. Postanowienie ustępu 1 niniejszego artykułu nie stanowi przeszkody do zawieszenia przez Umawiającą się Stronę, na okres nie przekraczający jednego roku, stosowania jakiegokolwiek załącznika do niniejszej konwencji lub jego części albo poprawki do niego, w razie gdy dany załącznik lub poprawka do niego weszły już w życie. Każda Umawiająca się Strona Konwencji o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego z 1974 r., która w dniu wejścia w życie niniejszej konwencji zawiesi stosowanie któregośkolwiek załącznika lub jego części, będzie stosować w okresie tego zawieszenia odpowiadający mu załącznik do Konwencji z 1974 r. lub jego część.

3. Jeżeli po wejściu w życie niniejszej konwencji Umawiająca się Strona powoła się na postanowienia ustępu 2 niniejszego artykułu, to poinformuje ona inne Umawiające się Strony, w czasie przyjęcia przez Komisję poprawki do załącznika lub nowego załącznika, o tych postanowieniach, które będą zawieszane zgodnie z ustępem 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 34

Podpisanie

Niniejsza konwencja będzie otwarta do podpisania w Helsinkach od dnia 9 kwietnia 1992 r. do dnia 9 października 1992 r. przez państwa i przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą uczestniczące w Konferencji Dyplomatycznej w sprawie Ochrony Środowiska Morskiego Obszaru Morza Bałtyckiego, która odbyła się w Helsinkach dnia 9 kwietnia 1992 r.

Artykuł 35

Ratyfikacja, zatwierdzenie i przystąpienie

1. Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji lub zatwierdzeniu.

2. Niniejsza konwencja po jej wejściu w życie otwarta jest do przystąpienia dla każdego innego państwa lub regionalnej organizacji integracji gospodarczej, zainteresowanych realizacją celów i zadań niniejszej konwencji, pod warunkiem że państwo to lub organizacja zostaną zaproszone przez wszystkie Umawiające się Strony. W przypadku gdy regionalna organizacja integracji gospodarczej ma ograniczone kompetencje, zakres i warunki jej uczestnictwa mogą zostać uzgodnione między Komisją a zainteresowaną organizacją.

3. Dokumenty ratyfikacyjne oraz dokumenty zatwierdzenia lub przystąpienia zostaną złożone u depozytariusza.

4. Europejska Wspólnota Gospodarcza i każda inna regionalna organizacja integracji gospodarczej, która zostanie Umawiającą się Stroną niniejszej konwencji, będą, w sprawach należących do jej kompetencji i w swoim własnym imieniu, korzystać z praw i wypełniać obowiązki, które niniejsza konwencja nakłada na swe państwa członkowskie. W takich przypadkach państwa członkowskie tych organizacji nie mogą korzystać z takich praw indywidualnie.

Artykuł 36

Wejście w życie

1. Niniejsza konwencja wejdzie w życie po upływie dwóch miesięcy od złożenia dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów zatwierdzenia przez wszystkie państwa-sygnatariuszy graniczące z Morzem Bałtyckim oraz przez Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

2. Dla każdego państwa, które ratyfikuje lub zatwierdzi niniejszą konwencję przed lub po złożeniu ostatniego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu zatwierdzenia, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, konwencja niniejsza wchodzi w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia złożenia przez takie państwo swego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu zatwierdzenia albo w dniu wejścia w życie niniejszej konwencji, w zależności od tego, która data jest późniejsza.

3. Dla każdego przystępującego państwa lub regionalnej organizacji integracji gospodarczej niniejsza konwencja wchodzi w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia złożenia przez takie państwo lub regionalną organizację integracji gospodarczej jej dokumentu przystąpienia.

4. Z dniem wejścia w życie niniejszej konwencji przestaje być stosowana Konwencja o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego, podpisana w Helsinkach dnia 22 marca 1974 r., wraz z poprawkami do niej.

5. Niezależnie od ustępu 4 niniejszego artykułu, poprawki do załączników Konwencji z 1974 r., przyjęte przez Umawiające się Strony w okresie między podpisaniem niniejszej konwencji a jej wejściem w życie, będą miały zastosowanie do czasu, aż odpowiadające im załączniki do niniejszej konwencji zostaną odpowiednio zmienione.

6. Niezależnie od ustępu 4 niniejszego artykułu zalecenia i decyzje przyjęte na podstawie Konwencji z 1974 r. będą nadal miały zastosowanie w takim zakresie, w jakim są one zgodne z niniejszą konwencją, a także gdy nie zostały wyraźnie uchylone przez niniejszą konwencję lub jakąkolwiek decyzję podjętą na jej podstawie.

Artykuł 37

Wystąpienie

1. W każdym czasie po upływie pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszej konwencji każda Umawiająca się Strona może z niej wystąpić, składając pisemną notyfikację depozytariuszowi. Wystąpienie będzie skuteczne dla danej Umawiającej się Strony w dniu trzydziestego czerwca roku następującego po roku, w którym depozytariusz otrzymał notyfikację o wystąpieniu z konwencji.

2. W razie otrzymania notyfikacji o wystąpieniu Umawiającej się Strony depozytariusz zwoła posiedzenie Umawiających się Stron w celu rozpatrzenia skutków tego wystąpienia.

Artykuł 38

Depozytariusz

Rząd Finlandii działający jako depozytariusz będzie:

1. powiadamiał wszystkie Umawiające się Strony i Sekretarza Wykonawczego o:
2. podpisaniu;
3. złożeniu dokumentów ratyfikacyjnych, dokumentów zatwierdzenia lub przystąpienia;
4. dacie wejścia w życie niniejszej konwencji;
5. proponowanej lub zalecanej poprawce do jakiegokolwiek artykułu lub załącznika albo przyjęciu nowego załącznika, jak również o dacie, w której taka poprawka lub nowy załącznik wchodzi w życie;
6. jakiegokolwiek notyfikacji zgodnie z artykułami 31 i 32 i o dacie jej otrzymania;
7. notyfikacji o wystąpieniu i o dacie, w której to wystąpienie jest skuteczne;
8. jakiegokolwiek innym akcie lub notyfikacji dotyczących niniejszej konwencji;
9. przesyłał uwierzytelnione kopie niniejszej konwencji przystępującym do niej państwom i regionalnym organizacjom integracji gospodarczej.

Na dowód czego, niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Helsinkach dnia dziewiątego kwietnia tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego drugiego roku w jednym oryginalnym egzemplarzu w języku angielskim, który zostanie złożony Rządowi Finlandii. Rząd Finlandii prześle uwierzytelnione kopie niniejszej konwencji wszystkim jej sygnatariuszom.

ZAŁĄCZNIK I

Substancje szkodliwe

CZĘŚĆ 1

ZASADY OGÓLNE

1.0 Wstęp

W celu spełnienia wymogów odpowiednich części niniejszej konwencji Umawiające się Strony będą stosować następującą procedurę identyfikacji i oceny szkodliwych substancji określonych w artykule 2 ustęp 7.

1.1 Kryteria podziału substancji

Identyfikacja i ocena substancji będzie dokonywana na podstawie specyficznych właściwości substancji, a mianowicie:

- trwałości;
- toksyczności lub innych szkodliwych właściwości;
- tendencji do bioakumulacji,

jak również tych cech, które mogą wywoływać zanieczyszczenie, takich jak:

- stosunek między zaobserwowanymi stężeniami a stężeniami, które nie dają obserwowalnych skutków;
- ryzyko eutrofizacji wywołane przez człowieka;
- skutki transgraniczne lub o dużym zasięgu;
- ryzyko niepożądanych zmian w ekosystemie morskim i nieodwracalność lub trwałość skutków;
- radioaktywność;

- poważne zakłócenia zbiorów żywności pochodzenia morskiego lub innych dozwolonych sposobów wykorzystania morza;
- sposób rozchodzenia się (tj. ilość, struktura wykorzystania i możliwość dotarcia do środowiska morskiego);
- udowodnione właściwości rakotwórcze, teratogenne i mutagenne w środowisku morskim lub w wyniku kontaktu z tym środowiskiem.

Właściwości te nie zawsze mają jednakowe znaczenie dla celów identyfikacji i oceny poszczególnych substancji lub grup substancji.

1.2 Priorytetowe grupy substancji szkodliwych

Umawiające się Strony podejmując środki zaradcze będą dawać priorytet następującym grupom substancji, które powszechnie uważa się za szkodliwe:

1. metale ciężkie i ich związki;
2. związki organochlorowcowe;
3. związki organiczne fosforu i cyny;
4. pestycydy, takie jak fungicydy, herbicydy, owadobójcze, myxomycydy oraz środki chemiczne używane do konserwacji drewna, pulpy celulozowej, celulozy, papieru, skór i tekstyliów;
5. oleje i węglowodory ropopochodne;
6. inne związki organiczne szczególnie szkodliwe dla środowiska morskiego;
7. związki azotu i fosforu;
8. substancje radioaktywne, łącznie z odpadami;
9. materiały trwałe, które mogą unosić się na powierzchni, pozostawać w zawieszeniu lub zatapiać się;
10. substancje, które poważnie wpływają na smak i/lub zapach produktów żywnościowych pochodzenia morskiego, a także na smak, zapach, kolor, przejrzystość lub inne właściwości wody.

CZĘŚĆ 2

SUBSTANCJE ZAKAZANE

W celu ochrony obszaru Morza Bałtyckiego przed substancjami niebezpiecznymi Umawiające się Strony wprowadzą całkowity lub częściowy zakaz używania następujących substancji lub grup substancji na obszarze Morza Bałtyckiego i jego zlewni:

2.1 Substancje zakazane do finalnego wykorzystania, z wyjątkiem lekarstw

DDT (1,1,1-trójchloro-2,2-bis-chlorofenyletan) oraz jego pochodne DDE i DDD;

2.2 Substancje zakazane dla wszystkich rodzajów finalnego wykorzystania, z wyjątkiem istniejących urządzeń o systemach zamkniętych aż do końca okresu użytkowania albo dla celów badawczych, rozwojowych i analitycznych

1. PCB (dwufenyle polichlorowane);
2. PCT (terfenyle polichlorowane).

2.3 Substancje zakazane do niektórych zastosowań

Związki organocynowe w farbach przeciwporostowych dla statków wycieczkowych poniżej 25 m i dla sady siatkowych.

CZĘŚĆ 3

PESTYCYDY

W celu ochrony obszaru Morza Bałtyckiego przed substancjami niebezpiecznymi Umawiające się Strony poczynią wszelkie starania w celu zmniejszenia, a tam, gdzie to możliwe, wprowadzenia zakazu używania następujących substancji jako pestycydów na obszarze Morza Bałtyckiego i jego zlewni:

numer CAS

Akrylonitryl 107131

Aldryna 309002

Aramit 140578

Związki kadmu -

Chlordan 57749

Chlordekon 143500

Chlordimeform 6164983

Chloroform 67663

1,2-Dibromoetan 106934

Dieldryna 60571

Endryna 72208

Kwas fluorooctowy i jego pochodne 7664393, 144490

Heptachlor 76448

Izobenzen 297789

Isodrin 465736

Kelevan 4234791

Związki ołowiu -

Związki rtęci -

Morfamkwat 4636833

Nitrofen 1836755

Pięciochlorofenol 87865

Terpeny polichlorowane 8001501

Kwintozen 82688

Związki selenu -

Trichlorofenoksyoctowy kwas (2,4,5-T) 93765

ZAŁĄCZNIK II

Kryteria stosowania Najlepszej Praktyki Ekologicznej i Najlepszej Dostępnej Technologii

Przepis 1; Postanowienia ogólne

1. Zgodnie z odpowiednimi częściami niniejszej konwencji Umawiające się Strony stosować będą kryteria Najlepszej Praktyki Ekologicznej i Najlepszej Dostępnej Technologii opisane poniżej.
2. W celu zapobiegania i eliminacji zanieczyszczania Umawiające się Strony wykorzystywać będą Najlepszą Praktykę Ekologiczną dla wszystkich źródeł i Najlepszą Dostępną Technologię dla źródeł punktowych, zmniejszając lub eliminując wprowadzanie zanieczyszczeń do wody i powietrza ze wszystkich źródeł poprzez przyjęcie strategii kontrolnych.

Przepis 2; Najlepsza Praktyka Ekologiczna

1. Wyrażenie "Najlepsza Praktyka Ekologiczna" oznacza zastosowanie najwłaściwszej kombinacji środków. Przy wyborze ich dla przypadków indywidualnych powinno się co najmniej rozważyć stopniowe stosowanie następujących środków:
 - zapewnienie ludności i użytkownikom dostępu do informacji i edukacji na temat skutków dla środowiska wyboru poszczególnych działań lub wyrobów, ich wykorzystania i końcowego pozbycia się;
 - opracowanie i stosowanie Kodeksów Dobrej Praktyki Ekologicznej obejmujących wszystkie aspekty działań w okresie przydatności wyrobu do użycia;
 - obowiązkowe etykiety informujące ludność i użytkowników o ryzyku dla środowiska związanym z danym wyrobem, jego wykorzystaniem i końcowym pozbyciem się;
 - dostępność systemów gromadzenia i usuwania;
 - oszczędzanie zasobów, w tym również energii;
 - recyrkulacja, odzyskiwanie i ponowne użycie;
 - unikanie wykorzystywania niebezpiecznych substancji i wyrobów oraz tworzenia niebezpiecznych odpadów;
 - stosowanie instrumentów ekonomicznych do działań, wyrobów lub grup wyrobów i emisji;
 - system wydawania licencji obejmujący zakres restrykcji lub zakaz.
2. Przy ustalaniu, w przypadkach ogólnych lub indywidualnych, jaka kombinacja środków stanowi Najlepszą Praktykę Ekologiczną, szczególny nacisk należy położyć na:
 - zasadę zapobiegania;
 - ryzyko dla środowiska związane z wyrobem, jego produkcją, wykorzystaniem i końcowym pozbyciem się;
 - unikanie lub zastąpienie przez mniej zanieczyszczające działania lub substancje;
 - skalę użycia;
 - potencjalne korzyści lub szkody dla środowiska materiałów lub działań zastępczych;
 - postęp i zmiany w wiedzy naukowej i świadomości;
 - limity czasu do wykonania;
 - skutki społeczne i gospodarcze.

Przepis 3; Najlepsza Dostępna Technologia

1. Wyrażenie "Najlepsza Dostępna Technologia" oznacza najnowszy etap rozwoju procesów, urządzeń lub metod działania, które wskazują na przydatność w praktyce danego środka służącego do ograniczenia zrzutów.
2. Przy ustalaniu, czy zespół procesów, urządzeń i metod działania stanowi Najlepszą Dostępną Technologię, w przypadkach ogólnych i indywidualnych, szczególny nacisk należy położyć na:

- porównywalne procesy, urządzenia i metody działania, jakie ostatnio z powodzeniem wypróbowywano;
- postęp techniczny i zmiany w wiedzy naukowej i świadomości;
- gospodarcze możliwości wprowadzania takiej technologii;
- limity czasu dla zastosowania;
- charakter oraz wielkość tych emisji;
- technologie bezodpadowe/niskoodpadowe;
- zasadę zapobiegania.

Przepis 4; Przyszły rozwój

Należy przyjąć, że "Najlepsza Praktyka Ekologiczna" i "Najlepsza Dostępna Technologia" będą się zmieniać wraz z upływem czasu w świetle postępu technologicznego, czynników gospodarczych i społecznych oraz zmian w wiedzy naukowej i świadomości.

ZAŁĄCZNIK III

Kryteria i środki dotyczące zapobiegania zanieczyszczaniu ze źródeł lądowych

Przepis 1; Postanowienia ogólne

Zgodnie z odpowiednimi częściami niniejszej konwencji Umawiające się Strony stosować będą kryteria i środki wymienione w niniejszym załączniku w całej zlewni oraz uwzględniać będą Najlepszą Praktykę Ekologiczną (NPE) i Najlepszą Dostępną Technologię (NDT), które zostały opisane w załączniku II.

Przepis 2; Specyficzne wymagania

1. Komunalne wody ściekowe powinny być oczyszczane co najmniej biologicznie lub inną metodą równie skuteczną w celu redukcji znaczących parametrów. Znaczną redukcję należy wprowadzić dla biogenów.
2. Gospodarka wodna w zakładach przemysłowych powinna dążyć do wykorzystywania zamkniętych obiegów wodnych lub o wysokim stopniu cyrkulacji w celu uniknięcia wytwarzania wód ściekowych tam, gdzie jest to możliwe.
3. Przemysłowe wody ściekowe powinny być oddzielnie oczyszczone, zanim zostaną wymieszane z wodami rozcieńczającymi.
4. Wody ściekowe zawierające substancje niebezpieczne lub inne odpowiednie substancje nie powinny być oczyszczane wraz z innymi wodami ściekowymi, o ile nie osiągnie się odpowiedniego zredukowania ładunku zanieczyszczeń w porównaniu z oddzielnym oczyszczeniem każdego strumienia wód ściekowych. Polepszenie jakości wód ściekowych nie może prowadzić do znacznego zwiększenia ilości szkodliwego osadu kanalizacyjnego.
5. Wartości graniczne dla emisji, które zawierają substancje szkodliwe dla wody i powietrza, zostaną określone w specjalnych zezwoleniach.
6. Zakłady przemysłowe i inne źródła punktowe podłączone do miejskich oczyszczalni ścieków powinny stosować Najlepszą Dostępną Technologię w celu uniknięcia substancji niebezpiecznych, których nie można unieszkodliwiać w miejskiej oczyszczalni ścieków lub które mogą szkodzić procesom w tych oczyszczalniach. Dodatkowo należy podjąć środki zgodnie z Najlepszą Praktyką Ekologiczną.
7. Zanieczyszczeniu wynikającemu z hodowli ryb należy zapobiegać i eliminować je poprzez popieranie i wprowadzanie w życie Najlepszej Praktyki Ekologicznej i Najlepszej Dostępnej Technologii.

8. Zanieczyszczenie ze źródeł rozproszonych, łącznie z rolnictwem, eliminować należy poprzez popieranie i wprowadzanie w życie Najlepszej Praktyki Ekologicznej.

9. Używane środki ochrony roślin będą zgodne z kryteriami ustalonymi przez Komisję.

Przepis 3; Zasady wydawania zezwoleń zakładom przemysłowym

Umawiające się Strony zobowiązują się stosować następujące zasady i procedury przy wydawaniu zezwoleń, o których mowa w artykule 6 ustęp 3 niniejszej konwencji:

1. Dyrekcja zakładu przemysłowego przekaze dane i informacje właściwemu organowi krajowemu na formularzu podania. Zaleca się, aby przed złożeniem podania do właściwego organu krajowego dyrekcja uzgodniła z tym organem, jakie dane muszą być zawarte w tym podaniu (porozumienie w sprawie zakresu wymaganych informacji i pomiarów).

Podania powinny zawierać co najmniej następujące dane i informacje:

Informacje ogólne

- nazwa, branża, lokalizacja i ilość zatrudnionych.

Aktualną sytuację i/lub planowane działania

- miejsce zrzutu i/lub emisji;
- rodzaj produkcji, wielkość produkcji i/lub przerobu;
- procesy produkcyjne;
- rodzaj i ilość surowców, środków i/lub półproduktów;
- ilość i jakość nieoczyszczonych wód ściekowych i surowego gazu ze wszystkich istotnych źródeł, (np. wody przemysłowe, wody chłodnicze);
- oczyszczanie wód ściekowych i surowego gazu z uwzględnieniem rodzaju procesu i efektywności oczyszczania wstępnego i/lub końcowego;
- oczyszczone wody ściekowe i surowy gaz z uwzględnieniem ilości i jakości u wyjścia z urządzeń oczyszczania wstępnego i/lub końcowego;
- ilość i jakość odpadów stałych i płynnych wytworzonych w trakcie procesu i oczyszczania wód ściekowych i surowego gazu;
- oczyszczanie odpadów stałych i płynnych;
- informacje dotyczące środków zapobiegania awariom oraz przypadkowym wyciekom;
- obecny stan i możliwe oddziaływanie na środowisko.

Alternatywne działania i ich różne oddziaływania, dotyczące np. aspektów ekologicznych, gospodarczych, bezpieczeństwa, jeśli to konieczne

- inne możliwe procesy produkcyjne;
- inne możliwe surowce, środki i/lub półprodukty;
- inne możliwe technologie oczyszczania.

2. Właściwe organy krajowe będą oceniać obecny stan i potencjalny wpływ planowanych działań na środowisko.

3. Właściwy organ władzy krajowej wydaje zezwolenie po kompleksowej ocenie ze zwróceniem szczególnej uwagi na wyżej wymienione aspekty. Zezwolenie powinno określać co najmniej:

- charakterystykę wszystkich składników (np. wielkość produkcji), które wywierają wpływ na ilość i jakość zrzutu i/lub emisji;
- wartości graniczne dla ilości i jakości (ładunków i/lub koncentracji) bezpośrednich lub pośrednich zrzutów i emisji;
- instrukcje dotyczące:

- budowy i bezpieczeństwa;
- procesów produkcyjnych i/lub stosowanych w nich środków chemicznych;
- pracy i konserwacji urządzeń oczyszczających;
- odzysku materiałów i substancji oraz pozbycia się odpadów;
- rodzaju i zakresu kontroli dokonywanych przez producenta (samokontrola);
- środków, jakie należy podjąć w przypadku awarii i przypadkowych wycieków;
- metod analitycznych, jakie należy zastosować;
- terminarza działań modernizacyjnych, modernizacji sprzętu i badań dokonywanych przez producentów;
- terminarza składania sprawozdań sporządzanych przez producenta na temat środków kontroli i/lub samokontroli, modernizacji sprzętu i badań.

4. Właściwy organ krajowy lub niezależna instytucja upoważniona przez właściwy organ krajowy będzie:

- dokonywać inspekcji ilości i jakości zrzutów i/lub emisji poprzez pobieranie próbek i analizę;
- kontrolować wypełnianie wymogów potrzebnych do uzyskania zezwolenia;
- organizować monitoring różnych oddziaływań zrzutów wód ściekowych i emisji do atmosfery;
- dokonywać rewizji zezwoleń, kiedy zajdzie taka potrzeba.

ZAŁĄCZNIK IV

Zapobieganie zanieczyszczeniu ze statków

Przepis 1; Współpraca

Umawiające się Strony, w sprawach dotyczących ochrony obszaru Morza Bałtyckiego przed zanieczyszczeniem ze statków, będą współpracować:

1. w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej, w szczególności w popieraniu rozwoju międzynarodowych przepisów, opartych, między innymi, na podstawowych zasadach i obowiązkach wynikających z niniejszej konwencji, które obejmują również popieranie korzystania z Najlepszej Dostępnej Technologii i Najlepszej Praktyki Ekologicznej określonych w załączniku II;
2. w skutecznym i harmonijnym wprowadzaniu w życie przepisów przyjętych przez Międzynarodową Organizację Morską.

Przepis 2; Pomoc w przeprowadzaniu dochodzeń

Umawiające się Strony, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 4 ustęp 3 niniejszej konwencji, jeśli zaistnieje taka potrzeba, będą udzielać sobie wzajemnie pomocy w prowadzeniu dochodzeń w sprawach naruszeń obowiązujących przepisów prawa dotyczących przeciwdziałania zanieczyszczeniom, które miały miejsce lub co do których istnieje podejrzenie, że wydarzyły się na obszarze Morza Bałtyckiego. Pomoc ta może obejmować, ale nie wyłącznie, inspekcję przez właściwe organy księzek zapisów olejowych, księzek zapisów ładunkowych, dzienników okrętowych, dzienników maszynowych oraz pobieranie próbek ropy naftowej dla celów identyfikacji analitycznej.

Przepis 3; Definicje

W rozumieniu niniejszego załącznika:

1. "Administracja" oznacza rząd Umawiającej się Strony, pod której władzą statek jest eksploatowany. W odniesieniu do statku, który ma prawo pływać pod banderą danego państwa, Administracją jest rząd tego państwa. W odniesieniu do nieruchomości i pływających platform, wykorzystywanych do badań lub eksploatacji dna morskiego i jego podłoża, przyległych do

wybrzeża, na których państwo nadbrzeżne wykonuje suwerenne prawa w celu badań i eksploatacji ich zasobów naturalnych, Administracją jest rząd państwa nadbrzeżnego.

2.a) "Zrzut" w odniesieniu do substancji szkodliwych lub odpływów zawierających takie substancje oznacza każde, bez względu na przyczynę, wydostanie się poza statek i obejmuje każde wypłynięcie, usunięcie, rozlanie, przeciek, wypompowanie, emisję lub opróżnienie;

b) "Zrzut" nie obejmuje:

i) zatapiania w rozumieniu Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczeniu mórz przez zatapianie odpadów i innych substancji, sporządzonej w Londynie dnia 29 grudnia 1972 r.; lub

ii) wydostania się substancji szkodliwych powstających bezpośrednio w wyniku badań, eksploatacji i związanej z tym przeróbki na morzu zasobów mineralnych dna morskiego; lub

iii) wydostania się substancji szkodliwych stosowanych w dozwolonych badaniach naukowych prowadzonych w celu zwalczania lub kontroli zanieczyszczenia.

3. Określenie "od najbliższego lądu" oznacza od linii podstawowej, od której wyznaczone jest morze terytorialne danego terytorium zgodnie z prawem międzynarodowym.

4. Określenie "jurysdykcja" będzie interpretowane zgodnie z prawem międzynarodowym obowiązującym w czasie stosowania lub interpretacji niniejszego załącznika.

5. Określenie "MARPOL 73/78" oznacza Międzynarodową Konwencję o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki z 1973 r., zmienioną Protokołem do niej z 1978 r.

Przepis 4; Stosowanie załączników do Konwencji MARPOL 73/78

Z zastrzeżeniem Przepisu 5 Umawiające się Strony stosować będą postanowienia załączników do Konwencji MARPOL 73/78.

Przepis 5; Ścieki

Umawiające się Strony będą stosować postanowienia ustępów od A do D oraz F i G niniejszego Przepisu, dotyczących zrzutu ścieków ze statków podczas ich eksploatacji na obszarze Morza Bałtyckiego.

A. Definicje

Dla celów niniejszego Przepisu:

1. "Ścieki" oznaczają:

1. odprowadzanie substancji płynnych i wód odpadowych z wszelkiego rodzaju toalet, pisuarów i kanalizacyjnych kratek podłogowych;
2. odprowadzanie substancji płynnych z pomieszczeń medycznych (ambulatoriów, szpitali okrętowych itp.) przez umywalki, wanny i kanalizacyjne kratki podłogowe znajdujące się w takich pomieszczeniach;
3. odprowadzanie substancji płynnych z pomieszczeń, w których znajdują się żywe zwierzęta; lub
4. inne wody odpadowe, jeżeli są one zmieszane ze ściekami określonymi wyżej.

2. "Zbiornik zatrzymujący" oznacza zbiornik używany do gromadzenia i przechowywania ścieków.

B. Zastosowanie

Postanowienia niniejszego Przepisu mają zastosowanie do:

1. statków o pojemności brutto 200 ton i większej;
2. statków o pojemności brutto mniejszej niż 200 ton, które są uprawnione do przewozu więcej niż 10 osób;
3. statków, które nie mają określonej pojemności brutto i są uprawnione do przewozu więcej niż 10 osób.

C. Zrzut ścieków

1. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu D niniejszego Przepisu zabroniony jest zrzut ścieków do morza, z wyjątkiem gdy:

1. statek dokonuje zrzutu ścieków rozdrobnionych i odkażonych, stosując system zatwierdzony przez Administrację i w odległości większej niż 4 mile morskie od najbliższego lądu, lub też ścieków, które nie są rozdrobnione i odkażone, w odległości większej niż 12 mil morskich od najbliższego lądu, pod warunkiem że w żadnym przypadku ścieki, które były przetrzymywane w zbiorniku zatrzymującym, nie będą usunięte jednorazowo w całości, lecz stopniowo, gdy statek jest w drodze i płynie z prędkością nie mniejszą niż 4 węzły; lub
2. statek posiada czynną oczyszczalnię ścieków zatwierdzoną przez Administrację; i
3. wyniki testowe pracy tej oczyszczalni są podane w dokumencie znajdującym się na statku;
4. ponadto odpływ z oczyszczalni nie wprowadza do otaczającej wody widocznych pływających ciał stałych ani też nie powoduje zmiany jej barwy.

2. Gdy ścieki zmieszane są z odpadami lub wodami odpadowymi, których zrzut podlega odmiennym wymaganiom, będą stosowane te wymagania, które są ostrzejsze.

D. Wyjątki

Ustęp C niniejszego Przepisu nie ma zastosowania do:

1. zrzutu ze statku ścieków, niezbędnego do zapewnienia bezpieczeństwa statku i osób znajdujących się na jego pokładzie lub do ratowania życia na morzu; lub
2. zrzutu ścieków w wyniku uszkodzenia statku lub jego wyposażenia, jeżeli przed powstaniem uszkodzenia i po nim podjęte zostały wszelkie możliwe środki ostrożności w celu zapobieżenia zrzutowi lub jego zmniejszenia.

E. Urządzenia odbiorcze

1. Każda Umawiająca się Strona zobowiązuje się zapewnić zainstalowanie w swoich portach i przystaniach na obszarze Morza Bałtyckiego, wystarczających na potrzeby korzystających z nich statków, urządzeń do odbierania ścieków bez powodowania dla statków nadmiernej zwłoki.

2. W celu umożliwienia połączenia rurociągów urządzeń odbiorczych z rurociągami zrzutowymi ze statków obydwie rurociągi będą wyposażone w znormalizowane łączniki wyładunkowe, zgodnie z następującą tabelą:

Znormalizowane wymiary kołnierzy łączników wyładunkowych

OpisWymiar

Średnica zewnętrzna210 mm

Średnica wewnętrznaStosownie do średnicy zewnętrznej rury

Średnica podziałowa sworzni170 mm

Otwory w kołnierzu4 otwory o średnicy 18 mm, rozmieszczone

równomiernie na średnicy podziałowej

sworzni o powyższym wymiarze, wycięte do
obwodu kołnierza. Szerokość wycięcia 18 mm

Grubość kołnierza 16 mm

Sworznie i nakrętki: 4, każda o średnicy 16 mm i o odpowiedniej

ilość i średnicą długości

Kołnierz jest przeznaczony do rur o maksymalnej średnicy wewnętrznej 100 mm i będzie
wykonany ze stali lub innego równorzędnego materiału mającego gładką powierzchnię.

Kołnierz ten wraz z odpowiednią uszczelką będzie dostosowany do ciśnienia roboczego 6
kg/cm².

Dla statków o głębokości zanurzenia 5 m lub mniejszej wewnętrzna średnica łącznika
wyładunkowego może wynosić 38 mm.

F. Oględziny

1. Statki żeglugi międzynarodowej w rejsach na obszarze Morza Bałtyckiego będą poddawane
ogłędzinom stosownie do poniższych wymogów:

1. wstępne oględziny, zanim statek zostanie oddany do eksploatacji lub zanim zostanie po raz
pierwszy wydane Świadectwo zgodnie z wymogami ustępu G niniejszego Przepisu,
obejmujące taki przegląd statku, który zapewnia, że:
 - jeżeli statek posiada oczyszczalnię ścieków, spełnia ona wymogi operacyjne oparte na
normach i metodach testujących zaleconych przez Komisję i zatwierdzonych przez
Administrację;
 - jeżeli statek wyposażony jest w system rozdrabniania i odkażania ścieków, system ten
spełnia wymogi operacyjne oparte na normach i metodach testujących zaleconych przez
Komisję i zatwierdzonych przez Administrację;
 - jeżeli statek wyposażony jest w zbiornik zatrzymujący, pojemność takiego zbiornika
zaspokaja wymogi Administracji, gdy zatrzymuje wszystkie ścieki, uwzględniając długość
rejsu statku, ilość osób na pokładzie oraz inne istotne czynniki. Zbiornik zatrzymujący
spełnia wymogi operacyjne oparte na normach i metodach testujących zaleconych przez
Komisję i zatwierdzonych przez Administrację; oraz
 - jeżeli statek jest wyposażony w rurociągi dla zrzutu ścieków do urządzeń odbierających, to
rurociągi te powinny być wyposażone w standardowe połączenia nabrzeżne zgodnie z
ustępem E, lub dla statków wykonujących określone zadania żeglugowe, wymiennie z
innymi normami dopuszczonymi przez Administrację, takimi jak złączki do szybkiego
połączenia.

Oględziny powinny zapewniać to, że sprzęt, wyposażenie, układy i materiały będą w pełni
odpowiadać właściwym wymogom niniejszego Przepisu.

Administracja powinna uznawać "Świadectwo Typowego Testu" dla oczyszczalni ścieków
wystawione przez organy innych Umawiających się Stron;

1. okresowe przeglądy dokonywane tak często, jak to określi Administracja, ale w odstępach
nie przekraczających pięciu lat, które powinny być takie, aby zapewniały, by sprzęt,
wyposażenie, układy i materiały odpowiadały w pełni właściwym wymogom niniejszego
Przepisu.

2. Przeglądy statków w ramach wykonywania postanowień niniejszego Przepisu powinny być prowadzone przez funkcjonariuszy Administracji. Administracja może jednak powierzyć przeglądy albo mianowanym w tym celu inspektorom, albo uznawanym przez siebie organizacjom. W każdym przypadku właściwa Administracja w pełni gwarantuje kompleksowość i skuteczność przeglądów.

3. Po zakończeniu każdego przeglądu statku nie będą dokonywane bez zgody Administracji znaczące zmiany w sprzęcie, wyposażeniu, układach lub materiałach objętych przeglądem bez zgody Administracji, z wyjątkiem bezpośredniej wymiany takiego sprzętu lub wyposażenia.

G. Świadectwo

1. Po dokonaniu przeglądu zgodnie z postanowieniami ustępu F niniejszego Przepisu, statkom zarejestrowanym do przewozu więcej niż 50 osób, obsługującym ruch międzynarodowy na obszarze Morza Bałtyckiego, wydane zostanie Świadectwo Zapobiegania Zanieczyszczeniom Ściekami.

2. Świadectwo takie będzie wydane przez Administrację albo przez osobę lub organizację przez nią odpowiednio upoważnioną. W każdym przypadku Administracja przyjmuje pełną odpowiedzialność za Świadectwo.

3. Świadectwo Zapobiegania Zanieczyszczeniom Ściekami sporządzone zostanie w formie zgodnej z wzorem zamieszczonym w dodatku do załącznika IV do Konwencji MARPOL 73/78. Jeśli Świadectwo nie jest sporządzone w języku angielskim, tekst powinien zawierać tłumaczenie na język angielski.

4. Świadectwo Zapobiegania Zanieczyszczeniom Ściekami będzie wydane na okres ustalony przez Administrację, ale nie dłuższy niż pięć lat.

5. Świadectwo traci swą ważność, jeśli dokonane zostaną bez zgody Administracji znaczące zmiany w wymaganym sprzęcie, wyposażeniu, układach lub materiałach, z wyjątkiem bezpośredniej wymiany takiego sprzętu czy wyposażenia.

ZAŁĄCZNIK V

Wyjątki od ogólnego zakazu zatapiania odpadów i innych materiałów na obszarze Morza Bałtyckiego

Przepis 1

Zgodnie z artykułem 11 ustęp 2 niniejszej konwencji zakaz zatapiania nie ma zastosowania do usuwania na morzu urobku z pogłębiania dna, pod warunkiem że:

1. zatapianie urobku z pogłębiania dna, który zawiera substancje szkodliwe określone w załączniku I, dozwolone jest tylko zgodnie z wytycznymi przyjętymi przez Komisję; i
2. zatapianie przeprowadza się na podstawie specjalnego zezwolenia wydanego uprzednio przez odpowiedni organ krajowy albo
 - w obrębie wód wewnętrznych i morza terytorialnego Umawiającej się Strony, albo
 - poza obszarem wód wewnętrznych i morza terytorialnego, kiedy to konieczne, po uprzednich konsultacjach z Komisją.

Wydając takie zezwolenia Umawiająca się Strona będzie postępować zgodnie z postanowieniami Przepisu 3 niniejszego załącznika.

Przepis 2

1. Właściwy organ krajowy, o którym mowa w artykule 11 ustęp 2 niniejszej konwencji, będzie:

1. wydawać specjalne zezwolenia przewidziane w Przepisie 1 niniejszego załącznika;

2. prowadzić rejestry rodzaju i ilości materiałów dopuszczonych do zatopienia, obejmujące miejsce, czas i sposób zatopienia;
3. zbierać dostępne informacje dotyczące rodzaju i ilości materiałów zatopionych na obszarze Morza Bałtyckiego ostatnio i do czasu wejścia w życie niniejszej konwencji, jeżeli zatopione materiały, o których mowa, mogłyby spowodować zakażenie wody lub organizmów na obszarze Morza Bałtyckiego, zostać wyłowione sprzętem rybackim lub spowodować szkodę w inny sposób, jak również zbierać informacje dotyczące miejsca, czasu i sposobu takiego zatapiania.

2. Właściwy organ krajowy będzie wydawać specjalne zezwolenia zgodnie z Przepisem 1 niniejszego załącznika odnośnie do materiałów przewidzianych do zatopienia na obszarze Morza Bałtyckiego:

1. ładowanych na jego terytorium;
2. ładowanych na statek morski lub statek powietrzny zarejestrowany na jego terytorium lub pływający pod jego banderą, gdy ładunek odbywa się na terytorium państwa, które nie jest Umawiającą się Stroną niniejszej konwencji.

3. Każda Umawiająca się Strona będzie przekazywać Komisji, a w miarę potrzeby innym Umawiającym się Stronom, informacje określone w punkcie 1c Przepisu 2 niniejszego załącznika. Sposób przekazywania i rodzaj takich informacji zostanie określony przez Komisję.

Przepis 3

Wydając specjalne zezwolenia, zgodnie z Przepisem 1 niniejszego załącznika, właściwy organ krajowy będzie brać pod uwagę:

1. ilość urobku z pogłębiania dna przeznaczonego do zatopienia;
2. zawartość szkodliwych substancji, o których mowa w załączniku I;
3. miejsce (np. współrzędne obszaru zatopienia, głębokość i odległość od brzegu) i jego położenie w stosunku do obszarów będących przedmiotem specjalnego zainteresowania (np. obszary rekreacyjne, obszary składania ikry, wylęgu i połowów ryb itp.);
4. cechy charakterystyczne wody, jeżeli zatapianie dokonywane jest poza obszarem morza terytorialnego, obejmujące:

- właściwości hydrograficzne (np. temperatura, zasolenie, gęstość, profil);
- właściwości chemiczne (np. pH, tlen rozpuszczony, biogeny);
- właściwości biologiczne (np. produkcja pierwotna i fauna denna);

dane te powinny zawierać wystarczające informacje o średnich rocznych poziomach, a także o sezonowych wahaniami właściwości wymienionych w niniejszym ustępie; oraz

1. występowanie i skutki innego zatopienia, które mogło być dokonane na obszarze zatapiania.

Przepis 4

Zgłoszenia dokonane zgodnie z artykułem 11 ustęp 5 niniejszej konwencji powinny zawierać informacje, które należy wpisać do formularza zgłoszenia ustalonego przez Komisję.

ZAŁĄCZNIK VI

Zapobieganie zanieczyszczeniu z działalności przybrzeżnej

Przepis 1; Definicje

W rozumieniu niniejszego załącznika:

1. "Działalność przybrzeżna" oznacza poszukiwania i eksploatację ropy naftowej i gazu przez stałe lub pływające przybrzeżne instalacje i konstrukcje, a także wykonywaną na nich działalność;
2. "Jednostka przybrzeżna" oznacza każdą stałą lub pływającą przybrzeżną instalację lub konstrukcję zaangażowaną w działalność poszukiwawczą, wydobywczą lub produkcyjną gazu lub ropy naftowej albo załadunek lub wyładunek ropy naftowej;
3. "Poszukiwanie" obejmuje każdy rodzaj wierceń, z wyjątkiem badań sejsmicznych;
4. "Eksploatacja" obejmuje wszelką produkcję, badanie otworu wiertniczego lub działalność stymulacyjną.

Przepis 2; Stosowanie Najlepszej Dostępnej Technologii i Najlepszej Praktyki Ekologicznej

Umawiające się Strony zobowiązują się zapobiegać zanieczyszczeniu z działalności przybrzeżnej i eliminować takie zanieczyszczenie, stosując zasady Najlepszej Dostępnej Technologii i Najlepszej Praktyki Ekologicznej, określone w załączniku II.

Przepis 3; Ocena oddziaływania na środowisko i monitoring

1. Przed wydaniem zezwolenia na działalność przybrzeżną należy dokonać oceny oddziaływania na środowisko. W przypadku eksploatacji, o której mowa w Przepisie 5, wynik takiej oceny powinien zostać przesłany do Komisji przed wydaniem zezwolenia na działalność przybrzeżną.
2. W związku z oceną oddziaływania na środowisko należy dokonać oceny środowiskowej wrażliwości obszaru morskiego wokół planowanego miejsca działalności przybrzeżnej, z uwzględnieniem następujących elementów:
 1. znaczenia obszaru dla ptaków i ssaków morskich;
 2. znaczenia obszaru jako miejsc połowów i tarlisk dla ryb i skorupiaków oraz dla hodowli;
 3. rekreacyjnego znaczenia obszaru;
 4. składu osadu określonego z uwzględnieniem takich właściwości, jak: ziarnistość, masa sucha, strata prażenia, całkowita zawartość węglowodorów, zawartość Ba, Cr, Pb, Cu, Hg i Cd;
 5. ilości i różnorodności fauny dennej i zawartości wybranych węglowodorów alifatycznych i aromatycznych.
3. Aby monitorować dalsze skutki fazy eksploatacyjnej działalności przybrzeżnej, badania, przynajmniej te, o których mowa powyżej w punkcie d), należy przeprowadzać przed i po podjęciu działań.
4. Aby monitorować dalsze skutki fazy eksploatacyjnej działalności przybrzeżnej, badania, przynajmniej te, o których mowa powyżej w punktach d) i e), należy przeprowadzać przed podjęciem działań, w odstępach rocznych podczas działań i po ich zakończeniu.

Przepis 4; Zrzuty w fazie poszukiwań

1. Użycie iłowych płuczek wiertniczych olejowych lub płuczek zawierających inne substancje szkodliwe należy ograniczyć do przypadków, kiedy jest to konieczne z powodów geologicznych, technicznych oraz bezpieczeństwa i jedynie po uzyskaniu uprzednio zezwolenia od właściwego organu krajowego. W takich przypadkach należy podjąć odpowiednie kroki i zapewnić właściwe instalacje w celu zapobieżenia zrzutom takich płuczek do środowiska morskiego.
2. Iłowe płuczki wiertnicze olejowe i rdzenie uzyskane przy użyciu iłowych płuczek wiertniczych olejowych nie powinny być zrzucane na obszarze Morza Bałtyckiego, lecz przewiezione na ląd w celu końcowego oczyszczenia lub pozbycia się w sposób dopuszczalny z ekologicznego punktu widzenia.

3. Zrzut iłowych płuczek wodnych i rdzeni będzie wymagał zezwolenia właściwego organu krajowego. Przed wydaniem takiego zezwolenia należy udowodnić, że zawartość płuczki wodnej wykazuje niską toksyczność.

4. Zrzut rdzeni powstałych w wyniku użycia wodnych płuczek iłowych nie będzie dozwolony w szczególnie wrażliwych częściach obszaru Morza Bałtyckiego, takich jak obszary zamknięte lub płytkie z ograniczoną wymianą wód oraz obszary, które charakteryzują się rzadkimi, cennymi i szczególnie wrażliwymi ekosystemami.

Przepis 5; Zrzuty w fazie eksploatacyjnej

Poza postanowieniami załącznika IV następujące postanowienia będą miały zastosowanie do zrzutów:

1. wszystkie substancje chemiczne i materiały należy przewieźć na ląd; mogą być one zrzucone tylko w wyjątkowych przypadkach po uzyskaniu zezwolenia właściwego organu krajowego w każdym indywidualnym przypadku;
2. zrzut wody produkcyjnej i wody wypornościowej jest zabroniony, chyba że zostanie wykazane, że zawartość oleju w nich wynosi mniej niż 15 mg/l, mierząc metodami analitycznymi i pobieraniem próbek przyjętymi przez Komisję;
3. jeżeli zgodność z wartością graniczną nie może być uzyskana za pomocą Najlepszej Praktyki Ekologicznej i Najlepszej Dostępnej Technologii, właściwy organ krajowy może wymagać odpowiednich dodatkowych kroków w celu zapobieżenia ewentualnemu zanieczyszczeniu środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego i dopuścić, jeśli to będzie konieczne, wyższą wartość graniczną, która jednakże powinna być jak najniższa i w żadnym przypadku nie może przekraczać 40 mg/l; zawartość oleju powinna być mierzona tak, jak to przewidziano powyżej w punkcie b);
4. dozwolony zrzut nie może w żadnym razie doprowadzić do niemożliwych do przyjęcia skutków w środowisku morskim;
5. w celu pełnego wykorzystania przyszłych osiągnięć w technologii oczyszczania i produkcji, zezwolenia na zrzut będą podlegać regularnym przeglądom przez właściwy organ krajowy, a limity zrzutów będą odpowiednio korygowane.

Przepis 6; Procedura zawiadamiania

Każda Umawiająca się Strona będzie wymagać, aby użytkownik lub każda inna osoba kierująca jednostką przybrzeżną składała zawiadomienia zgodnie z postanowieniami Przepisu 5.1 załącznika VII do niniejszej konwencji.

Przepis 7; Planowanie na wypadek zagrożenia

Każda jednostka przybrzeżna będzie posiadać plan na wypadek zagrożenia zanieczyszczeniem, zatwierdzony zgodnie z procedurą ustaloną przez właściwy organ krajowy. Plan taki powinien zawierać informacje dotyczące systemów alarmowania i łączności, organizacji środków zaradczych, listę przewidzianego sprzętu oraz opis środków, jakie należy podjąć w różnych rodzajach przypadków zanieczyszczenia.

Przepis 8; Nie używane jednostki przybrzeżne

Umawiające się Strony zapewnią, że jednostki przybrzeżne porzucone, nie używane i zatopione w wyniku awarii zostaną całkowicie usunięte i sprowadzone na brzeg na odpowiedzialność właściciela, a nie używane studnie wiertnicze zostaną zacopowane.

Przepis 9; Wymiana informacji

Umawiające się Strony będą systematycznie wymieniać za pośrednictwem Komisji informacje co do miejsca i charakteru wszelkiej zaplanowanej lub zakończonej działalności przybrzeżnej oraz co do charakteru i ilości zrzutów, jak również co do środków podejmowanych na wypadek zagrożenia.

ZAŁĄCZNIK VII

Reagowanie na przypadki zanieczyszczenia

Przepis 1; Ogólne zasady

1. Umawiające się Strony zobowiązują się utrzymać gotowość do reagowania na przypadki zanieczyszczenia, zagrażające środowisku morskemu obszaru Morza Bałtyckiego. Gotowość ta powinna obejmować odpowiedni sprzęt, statki i ludzi przygotowanych do działań zarówno na wodach przybrzeżnych, jak i na morzu pełnym.
2.
 1. Poza przypadkami, o których mowa w artykule 13, Umawiające się Strony będą także bezzwłocznie powiadamiać o tych przypadkach zanieczyszczenia, które zdarzyły się w ich regionie reagowania i które zagrażają lub mogą zagrażać interesom innych Umawiających się Stron.
 2. W razie poważnych przypadków zanieczyszczenia będą również bezzwłocznie powiadomione inne Umawiające się Strony i Komisja.
3. Umawiające się Strony zgadzają się, pod warunkiem że posiadają takie możliwości i dostęp do odpowiednich zasobów, współpracować w reagowaniu na przypadki zanieczyszczenia, o ile to będzie uzasadnione wagą takich przypadków.
4. Dodatkowo Umawiające się Strony podejmą inne środki, aby:
 1. prowadzić regularną obserwację poza swoją linią brzegową; oraz
 2. w inny sposób współpracować i wymieniać informacje z innymi Umawiającymi się Stronami, aby poprawić zdolność do reagowania na przypadki zanieczyszczenia.

Przepis 2; Planowanie na wypadek zagrożenia

Każda Umawiająca się Strona opracuje krajowy plan na wypadek zagrożenia i we współpracy z innymi Umawiającymi się Stronami, w zależności od potrzeby, dwustronne i wielostronne plany wspólnego reagowania na przypadki zanieczyszczenia.

Przepis 3; Obserwacja

1. Aby nie dopuścić do naruszenia istniejących przepisów dotyczących zapobiegania zanieczyszczeniu ze statków, Umawiające się Strony opracują i będą prowadziły indywidualnie lub we współpracy działalność obserwacyjną obejmującą obszar Morza Bałtyckiego w celu wykrywania i monitorowania oleju i innych substancji wprowadzonych do morza.
2. Umawiające się Strony podejmą odpowiednie środki w celu prowadzenia działalności obserwacyjnej, o której mowa w ustępie 1, wykorzystując, między innymi, obserwację z powietrza za pomocą systemów sensorycznych zdalnie kierowanych

Przepis 4; Regiony reagowania

Umawiające się Strony uzgodnią, możliwie jak najszybciej, dwustronnie lub wielostronnie, porozumienia w sprawie tych regionów obszaru Morza Bałtyckiego, na których prowadzić będą działalność obserwacyjną i podejmować działania w razie poważnego przypadku zanieczyszczenia, który się wydarzył lub może się wydarzyć. Porozumienia takie nie mogą naruszać innych umów zawartych między Umawiającymi się Stronami, dotyczących tego samego przedmiotu. Sąsiadujące państwa zapewnią ujednoczenie różnych porozumień. Umawiające się Strony będą informować inne Umawiające się Strony i Komisję o takich porozumieniach.

Przepis 5; Procedura zawiadomienia

- 1.

1. Każda Umawiająca się Strona będzie wymagać od kapitanów lub innych osób odpowiedzialnych za statki pływające pod jej banderą, aby niezwłocznie meldowali o każdym wydarzeniu na ich statku, którego skutkiem jest zrzut lub prawdopodobny zrzut oleju lub innych szkodliwych substancji.
2. Meldunek taki powinien być przekazany najbliższemu państwu nadbrzeżnemu i sporządzony zgodnie z postanowieniami artykułu 8 i Protokołu I do Międzynarodowej konwencji dotyczącej zapobiegania zanieczyszczeniom ze statków z 1973 r., zmienionego Protokołem do niej z 1978 r. (MARPOL 73/78).
3. Umawiające się Strony będą żądać od kapitanów i innych osób odpowiedzialnych za statki i pilotów statków powietrznych, aby meldowali zgodnie z niniejszym systemem o zaobserwowanych na morzu znacznych rozlewach oleju lub innych szkodliwych substancji. Meldunki takie powinny, jak tylko jest to możliwe, zawierać następujące dane: czas, położenie, kierunek i siłę wiatru, stan morza, rodzaj i rozmiar oraz prawdopodobne źródło zauważonego rozlewu.

2. Postanowienia ustępu 1.b) mają także zastosowanie do zatopienia dokonanego na podstawie postanowień artykułu 11 ustęp 4 niniejszej konwencji.

Przepis 6; Środki na wypadek zagrożenia na statkach

1. Każda Umawiająca się Strona będzie wymagać, aby statki uprawnione do pływania pod ich banderą miały na pokładzie plan na wypadek zagrożenia zanieczyszczeniem olejem, zgodnie z wymogami postanowień Konwencji MARPOL 73/78.

2. Każda Umawiająca się Strona będzie żądać od kapitanów statków pływających pod jej banderą lub, w odniesieniu do stałych i pływających platform działających pod jej jurysdykcją, od osób odpowiedzialnych za te platformy, aby dostarczyli, w razie przypadku zanieczyszczenia i na żądanie odpowiednich organów, takich szczegółowych informacji o statku i jego ładunku lub w odniesieniu do platformy o jej produkcji, które mają istotne znaczenie dla akcji podejmowanych w celu zapobiegania lub reagowania na zanieczyszczenie morza, oraz aby współpracowali z tymi organami.

Przepis 7; Środki reagowania

1. Umawiająca się Strona, gdy wydarzy się przypadek zanieczyszczenia w jej regionie reagowania, dokona oceny zaistniałej sytuacji i podejmie odpowiednie działania w celu uniknięcia lub zmniejszenia skutków zanieczyszczenia.

2.

1. Umawiające się Strony, z zastrzeżeniem przepisu punktu b), użyją środków mechanicznych w podejmowanych działaniach w przypadkach zanieczyszczenia.
2. Środki chemiczne mogą zostać użyte tylko w wyjątkowych przypadkach i po uzyskaniu w każdym indywidualnym przypadku zezwolenia właściwego organu krajowego.

3. Kiedy rozlew dryfuje lub może dryfować w kierunku regionu reagowania innej Umawiającej się Strony, Strona ta powinna być niezwłocznie powiadomiona o zaistniałej sytuacji oraz o podjętych działaniach.

Przepis 8; Pomoc

1. Zgodnie z postanowieniem ustępu 3 Przepisu 1:

1. Umawiająca się Strona ma prawo zwrócić się do innej Umawiającej się Strony o pomoc w reagowaniu na przypadki zanieczyszczenia; oraz
2. Umawiające się Strony podejmą wszelkie wysiłki, aby takiej pomocy udzielić.

2. Umawiające się Strony podejmą niezbędne prawne lub administracyjne środki w celu ułatwienia:

1. przybycia, wykorzystania i wyjazdu ze swego terytorium statków i statków powietrznych oraz innych środków transportu zaangażowanych w reagowanie na przypadek

- zanieczyszczenia lub w przewożenie personelu, ładunków, materiałów i sprzętu niezbędnego do przeprowadzenia akcji, oraz
2. szybkiego wjazdu na swoje terytorium, poruszania się po nim i wyjazdu z tego terytorium personelu, ładunków, materiałów i sprzętu, o których mowa w punkcie 1.

Przepis 9; Zwrot kosztów za udzielenie pomocy

1. Umawiające się Strony ponoszą koszty udzielenia pomocy, o której mowa w Przepisie 8, zgodnie z niniejszym Przepisem.

2.

1. Jeśli działanie zostało podjęte przez jedną Umawiającą się Stronę na wyraźne wezwanie innej Umawiającej się Strony, Strona wzywająca powinna zwrócić Stronie udzielającej pomocy koszty akcji podjętej przez tę Stronę. Jeśli prośba zostanie odwołana, Strona wzywająca powinna pokryć koszty, które poniosła lub na które naraziła się Strona udzielająca pomocy.
2. Jeśli akcja została podjęta przez Umawiającą się Stronę z własnej inicjatywy, Strona ta ponosi koszty swego działania.
3. Zasady sformułowane powyżej w punktach a) i b) mają zastosowanie, jeżeli zainteresowane Strony nie uzgodnią inaczej w każdym indywidualnym przypadku.

3. O ile nie zostanie uzgodnione inaczej, koszty akcji podjętej przez Umawiającą się Stronę na wezwanie innej Strony powinny być rzetelnie obliczone, zgodnie z prawem i aktualną praktyką Strony udzielającej pomocy, dotyczącą zwrotu takich kosztów.

4. Postanowienia niniejszego Przepisu nie mogą być interpretowane jako naruszające w jakikolwiek sposób prawa Umawiających się Stron do uzyskania od stron trzecich zwrotu kosztów akcji, podjętych w celu zwalczania przypadków zanieczyszczenia, na podstawie innych mających zastosowanie postanowień i przepisów prawa międzynarodowego oraz przepisów krajowych i ponadnarodowych.

Przepis 10; Regularna współpraca

1. Każda Umawiająca się Strona dostarczy innym Umawiającym się Stronom oraz Komisji informacje dotyczące:

1. swych rozwiązań organizacyjnych, mających na celu zwalczanie rozlewu na morzu oleju i innych szkodliwych substancji;
2. swych przepisów i innych spraw, które w sposób bezpośredni mają wpływ na gotowość i zdolność reagowania na zanieczyszczenia morza olejem i innymi szkodliwymi substancjami;
3. kompetentnego organu odpowiedzialnego za otrzymywanie i wysyłanie meldunków o zanieczyszczeniu morza olejem i innymi szkodliwymi substancjami;
4. kompetentnych organów odpowiedzialnych za sprawy dotyczące podejmowanych kroków w celu wzajemnej pomocy, przesyłania informacji i współpracy między Umawiającymi się Stronami zgodnie z niniejszym załącznikiem; oraz
5. działań podjętych zgodnie z Przepisami 7 i 8 niniejszego załącznika.

2. Umawiające się Strony będą wymieniać informacje na temat programów badań i rozwoju, wyników dotyczących sposobów zwalczania zanieczyszczenia morza olejem i innymi szkodliwymi substancjami oraz doświadczeń w dziedzinie prowadzenia obserwacji takich zanieczyszczeń i reagowania na nie.

3. Umawiające się Strony będą regularnie organizować wspólne ćwiczenia operacji mających na celu zwalczanie zanieczyszczeń oraz ćwiczenia alarmowe.

4. Umawiające się Strony będą współpracować z Międzynarodową Organizacją Morską w sprawach dotyczących wprowadzania w życie i dalszego rozwoju Międzynarodowej konwencji dotyczącej gotowości, reagowania i współpracy na wypadek zanieczyszczenia olejem.

Przepis 11; Podręcznik HELCOM-u dotyczący Zwalczania Zanieczyszczeń

Umawiające się Strony zgadzają się stosować tak dalece, jak to jest praktycznie możliwe, zasady i reguły zawarte w Podręczniku dotyczącym współpracy w zwalczaniu zanieczyszczenia środowiska morskiego, rozwijającym szczegółowo niniejszy załącznik i przyjętym przez Komisję lub Komitet wyznaczony w tym celu przez Komisję.